

Letkání

Ve vesmíru je živo, pořád tam něco svítí a bliká a lítá a PRÁSK a BUM! Ale pro děti, pro děti to ve vesmíru moc není. Zato u nás na Zemi...!

Tahle malá holčička je Berta, není úplně štíhlá ani veliká, naopak je nejmenší ve školce a poněkud při těle. A ty brýle přes půl tváře! Proč je má tak obrovské? Protože kdyby je měla menší, nikdy by se tam nahoře ve vesmíru nedozvěděli, že Berta bude co nevidět potřebovat pomoc!

Vesmír je tak veliký, že si to ani představit nelze. Od jednoho okraje k druhému jej měří komety s ohonem. Trvá jim to dlouho. Než doletí, mají z chvostu krátký sestřih. Dále jsou v kosmu žhavé hvězdy, barevné planety, jiskřící meteory a taky Ufo všeho druhu. Ufo je někdo, kdo obývá jinou planetu než naši Zemi. Je to mimozemská civilizace a žádný mimoň neví, co je pro nás dobré. S Ufem tak můžou přijít problémy! Stejně jako s kometami a meteority. Všechno dohromady si tam nahoře poletuje a má jenom jeden smysl. Do něčeho se trefit! A pak je z toho bum! A když je ta rána větší, i prásk!

Ale copak na Zemi je to jiné?

Každý den hraje Berta na plácku před domem s ostatními dětmi vybíjenou. Kluk v kšiltovce se rozmáchne vši silou, zamíří a míč letí... letí... Děti se

rozprchnou do stran, uprostřed plácku stojí jen pomalá Berta. Míč se blíží! Holčička má tak malé nožky, ví, že míči neuteče.

„Pozor! Rychle uхни! Ta to koupí! No jo! Jako vždycky!“

Míč ji trefí do hlavy. „Au!“ Zase je vybitá jako první?!

Brýle Berty se nárazem míče vymrští. Letí vysoko a při tom se otáčí.

Blýskají se a vysílají na všechny strany dvojité paprsky, nešťastné, zoufalé, volající...

S-O-S!

SOS znamená v překladu pomoc! POMOC!! Na takové zavolání musí přispěchat každý, kdo má jen trochu duši záchranáře!

Ufo na své cestě kolem Měsíce zahlédlo podivné signály, ve smyku zabrzdilo a za řevu výkonných raketových motorů se obrátilo k Zemi. Zdá se být obrovské, jestlipak zakryje celou oblohu!

Brýle dopadnou Bertě zpátky na tvář a na nos, trochu nakřivo. Takže i když míč chytí a hodí, nikoho netrefí!

A je tady druhá rána silného kluka s kšiltovkou, rozmáchne se, tentokrát snad Bertu prostřelí!

Ufo se mezitím blíží, přeletělo poušť i pyramidy, moře i rybníky. Už je nad městem, nad pláckem, kde si hrají děti, zahlédne míč, spatří ty velké brýle, jejichž zablýsknutí ho pozvalo, a bleskově pozná, oč běží: K Bertě se blíží nebezpečnou rychlostí kulatý předmět, který jí může vzít život! Tak už to ve vybice chodí. To jenom kapitán má tři!

Ufo odhodlaně vyrazilo proti míči. Nebylo přes celou oblohu, jak se předtím zdálo, ani přes kus pole, nebylo velké dokonce ani jako náměstí. Když proletělo přes slunce, byl jeho stín sotva jako bramborová placka. Bylo malinké tak akorát... aby vplulo do míče a zastavilo ho v letu. Míč se rozsvítil modrými záblesky.

Všichni hráči vybijené si protřeli oči. Uviděli, jak míč, který měl Bertu neodvratně vybit, se před ní zastavil ve vzduchu, několikrát se protočil a padl jí volně do náruče.

